ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ΟΤΕ ὁ δοῦξ Φραγκίσκος ντὲ Γκίζ ἀπάντησε στὸν Παρέ:

—Ἐπιθυμῶ, ὅ,τι κ'ἂν πάθω, νὰ μὲ μεταχειριστῆτε χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, ὅπως κάνατε μ' αὐτὸ τὸν φτωχὸ διάβολο.

—Ὑψηλότατε, ἀπάντησε ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ ὑποκλινόμενος, νὰ εἶστε βέβαιος ὅτι θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι μπροστὰ στὸν πόνο...

—Τί κρίμα, εἶπε τότε ὁ Γαβριήλ, ποὺ ὁ Μαλεμὸρ τραυματίσθηκε, ἀπόψε ποὺ ἴσως τὸν χρειαστῶ μαζὶ με τοὺς ἄλλους μου ἄνδρες...

—Πῶς; ἔκανε ὁ δοῦξ ντὲ Γκίζ κυττάζοντας τὸν Γαβριὴλ ξαφνιασμένος. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Μὰ ὁ Γαβριὴλ δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἤθελε νὰ μείνουν μόνοι. Γι' αὐτό, ὅταν σὲ λίγο ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ ἔφυγε, ὁ Γαβριὴλ ἀπομάκρυνε τοὺς μισθοφόρους του καὶ ἔμεινε μόνος μὲ τὸν ἀρχιστράτηγο.

—Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε, φίλε μου; τὸν ρώτησε τότε ὁ δοῦξ.

—Ἀ! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, δὲν θὰ σᾶς τὸ πῶ αὐτό. Εἶνε τὸ μυστικό μου... Ἂν σᾶς τὸ ἔλεγα, ἴσως μ' ἐμποδίζατε νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλω καὶ δὲν ἔχουμε πειὰ καιρὸ γιὰ δισταγμούς. Ἐξ ἄλλου οὔτε σεῖς, οὔτε τὸ στράτευμά σας θ' ἀνακατευθῆ καιόλου σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Οἱ ἄνθρωποί μου, οἱ μόνοι ποὺ θὰ χρησιμοποιήσω, εἶνε μισθοφόροι μου... Ἐπιθυμῶ νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό μου ἢ νὰ πεθάνω.

—Καὶ γιατὶ αὐτὴ ἡ περηφάνεια; ρώτησε ὁ δοῦξ.

—Δὲν εἶνε καθόλου περηφάνεια, ἐξοχώτατε... Ἔχω δώσει μόνο τὸ λόγο μου καὶ θέλω νὰ τὸν κρατήσω. Αὐτὸ ποὺ θέλω ἀπὸ σᾶς, εἶνε, ἂν κυριευθεῖ τὸ Καλαί, χάρις σὲ μένα, νὰ μὴν τὸ διακηρύξετε αὐτὸ δημοσίᾳ... Ὄχι!... Μιὰ τέτοια τιμὴ ἀνήκει σὲ σᾶς, τὸν ἀρχιστράτηγο... Ἐπιθυμῶ μόνο νὰ πῆτε ἰδιαιτέρως στὸν Ἐρρίκο Β' ποιὸ ρόλο ἔπαιξα στὴν ἐπιχείρησι αὐτή...

—Μὰ αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιο! εἶπε ὁ Γκίζ. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκον μου...

—Ἔ, λοιπόν, δὲν θέλω τίποτε περισσότερο, εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ἂς μάθει ὁ βασιλεὺς τὶς ὑπηρεσίες μου κι' ἔχει στὰ χέρια του μιὰ ἀνταμοιβὴ γιὰ μένα ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς τιμὲς καὶ τὶς εὐτυχίες τοῦ κόσμου...

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, εἶπε ὁ Γκίζ, ὁ βασιλεὺς θὰ μάθῃ ὅλα ὅσα κάνατε γι' αὐτόν... Μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε περισσότερο γιὰ σᾶς;...

—Ναί, ἐξοχώτατε, ἔχω νὰ ζητήσω μερικὲς ἐκδουλεύσεις ἀπὸ τὴν ἐξοχότητά σας...

—Μιλῆστε, εἶπε ὁ δοῦξ.

—Ἐν πρώτοις, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, θέλω νὰ μάθω τὸ σύνθημα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βγῶ ἀπόψε, ὁποιαδήποτε ὥρα, ἀπὸ τὸ στρατόπεδο.

—Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πῆτε: «Καλαί» καὶ «Κάρολος» κι' οἱ σκοποὶ θὰ σᾶς ἀφήσουν νὰ περάσετε...

—Ἔπειτα, ἐξοχώτατε, ἐξακολούθησε ὁ Γαβριήλ, ἂν σκοτωθῶ κι' ἐσεῖς κυριεύσετε τὸ Καλαί, σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ δούκισσα Ἄρτεμις ντὲ Κάστρο, κόρη τοῦ βασιλέως, εἶνε αἰχμάλωτη τοῦ λόρδου Βέντγουορθ κι' ἔχει δικαιώματα στὴν προστασία σας.

—Μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶμαι εὐγενής, ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ Φραγκίσκος ντὲ Γκίζ. Τί ἄλλο θέλετε;

—Τέλος, ἐξοχώτατε, ἐξακολούθησε ὁ Γαβριήλ, θ' ἀναλάβω ἀπόψε μιὰ μεγάλη ὑποχρέωσι ἀπέναντι κάποιου ψαρᾶ τῶν ἀκτῶν αὐτῶν, ὀνομαζομένου Ἀνσέλμη... Ἂν ὁ ψαρᾶς αὐτὸς χαθεῖ μαζύ μου, ἔγραψα στὸν οἰκονόμο μου Ἔλυοτ νὰ φροντίσῃ ὥστε ἡ οἰκογένειά του νὰ μὴ στερηθῆ τίποτε... Μὰ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, θὰ σᾶς ἤμουν ὑπόχρεος, ἐξοχώτατε, ἂν φροντίζατε γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν διαταγῶν μου.

—Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ, εἶπε ὁ Γκίζ.

—Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἐξοχώτατε. Ἂν δὲν μὲ ξαναιδῆτε πειά, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συλλογίζεστε μὲ κάποια ἀγάπη καὶ νὰ μιλᾶτε γιὰ μένα μὲ ὅση ἐκτίμησι μοῦ ἔχετε, εἴτε στὸ βασιλέα, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ὁ θάνατός μου, εἴτε στὴν Ἀρτέμιδα ντὲ Κάστρο, ποὺ ἐλπίζω πὼς θὰ τὴ λυτήσῃ... Καὶ τώρα δὲν σᾶς κρατάω πειά... Σᾶς ἀποχαιρετῶ, ἴσως γιὰ πάντα, ἐξοχώτατε...

Ὁ δοῦξ ντὲ Γκίζ σηκώθηκε...

—Διῶχτε, φίλε μου, τὶς θλιβερὲς αὐτὲς ἰδέες, εἶπε. Φεύγω γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀπασχολήσω ἀπ' τὴν ἐκτέλεσι τοῦ μυστηριώδους σας σχεδίου... Μὰ νὰ εἶστε βέβαιος ὅτι ὥς αὔριο τὸ πρωὶ θὰ εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος γιὰ σᾶς καὶ δὲν θὰ κοιμηθῶ καθόλου... Ὡστόσο, κάτι μοῦ λέει πὼς θὰ σᾶς ξαναϊδῶ καὶ δὲν σᾶς ἀποχαιρετῶ, ἀγαπητέ μου φίλε.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τοὺς καλούς σας λογισμούς, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ. Γιατί, ἂν μὲ ξαναϊδῆτε, θὰ μὲ δῆτε μέσα στὸ Καλαὶ ποὺ θὰ εἶνε πειὰ γαλλικὴ πόλις...

—Ἂν γίνει αὐτό, ἀπάντησε ὁ Γκίζ, θὰ μπορεῖτε νὰ χαιρᾶστε πὼς σώσατε τὴν τιμὴ τῆς Γαλλίας καὶ τὴ δική μου...

Καὶ ὁ πρίγκηψ, ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Γαβριήλ, βγῆκε ἀπ' τὴ σκηνὴ καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

XV

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ὅταν ὁ Γαβριὴλ ἔμεινε μόνος, ἔκανε ἕνα νόημα στὸν Μαρτὲν-Γκέρ, ὁ ὁποῖος βγῆκε ἔξω, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλη ἐξήγησι.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ὁ ἱπποκόμος ξαναγύρισε μαζὶ μ' ἕναν ἄλλον ἄντρα με πρόσωπο ἡλιοψημμένο καὶ ντυμένον ἄθλια...

—Ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ Μαρτὲν-Γκέρ, νὰ ὁ ἄνθρωπός μας...

—Ἀ, καλά! ἔκανε ὁ Γαβριήλ. Ἐσὺ εἶσαι λοιπὸν ὁ ψαρᾶς Ἀνσέλμης, γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ μίλησε ὁ Μαρτὲν-Γκέρ; ἐπρόσθεσε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν νεοφερμένο.

—Ναί, ἐξοχώτατε, εἶμαι ὁ ψαρᾶς Ἀνσέλμης.

—Ξέρεις τὸν ρώτησε ὁ ἱπποκόμος, ποιὰ ὑπηρεσία περιμένουμε ἀπὸ σένα;...

—Ὁ ἱπποκόμος σας μοῦ τὰ εἶπε ὅλα, ἐξοχώτατε, καὶ εἶμαι ἕτοιμος...

—Ὁ Μαρτὲν-Γκὲρ θὰ σοῦ εἶπε ἀκόμα, ἐπρόσθεσε ὁ Γαβριήλ, ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωή σου...

—Ὦ! ἀπάντησε ὁ ψαρᾶς. Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆ... Τὸ ἤξερα πολὺ καλὰ καὶ μάλιστα καλύτερα ἀπ' αὐτόν...

—Καὶ ὅμως ἤρθες; ρώτησε ὁ Γαβριήλ. Αὐτὸ φανερώνει πὼς ἔχεις γενναία καρδιά...

—Μὴν ξεχνᾶτε πὼς μοῦ πληρώσατε προκαταβολικὰ τὴ βάρκα μου καὶ τὴ ζωή μου... Ὡστόσο, πρέπει νὰ πάτε στὴν Παναγία ἕνα μεγάλο κερὶ σὰν τὸ μπόϊ σας, ἂν φτάσουμε σῶοι καὶ ὑγιεῖς.

—Μὰ καὶ ὅταν φτάσουμε, Ἀνσέλμη, εἶπε ὁ Γαβριήλ, ἡ ἀποστολή σου δὲν θὰ ἔχῃ τελειώσει ἀκόμα... Θὰ πάῃς νὰ εἶσαι πειὰ βαρκάρης μας καὶ θὰ γίνῃς συμπολεμιστής μας... Χωρᾶμε δεκατέσσερες μέσα στὴ βάρκα σου;

—Ὦ! ἔχουν χωρέσει καὶ εἴκοσι... ἀπάντησε ὁ ψαρᾶς. Μὰ ὁ ἀφέντης Μαρτὲν δὲν μοῦ εἶπε ἕνα πράγμα μόνο. Σὲ ποιὸ μέρος πρέπει νὰ σᾶς ἀποβιβάσω;

—Στὸ φρούριο Ρίσμπανκ! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

—Στὸ φρούριο Ρίσμπανκ; ἐπανέλαβε ὁ ψαρᾶς. Ἄκουσα καλά; Στὸ φρούριο Ρίσμπανκ, εἴπατε;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ. Ἔχεις νὰ παρατηρήσῃς τίποτε σ' αὐτό;

—Τίποτε, εἶπε ὁ Ἀνσέλμης, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἀκτὴ τοῦ φρουρίου Ρίσμπανκ εἶνε ἐντελῶς ἀπροσέγγιστη κι' ὅτι ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ἔχω ρίξει ποτὲ μου ἄγκυρα ἐκεῖ... Εἶνε ὅλο μεγάλοι βράχοι...

—Ἀρνεῖσαι λοιπὸν νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς; ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

—Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι... Καὶ μολονότι δὲν ξέρω καὶ τόσο αὐτὸ τὸ μέρος, τὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσω!... Θὰ κάνουμε ὡραῖο περίπατο...

—Ποιὰ ὥρα πρέπει νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι; ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

—Θέλετε νὰ φτάσετε στὶς τέσσερες, ὀὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ὁ ψαρᾶς.

—Στὶς τέσσερες μὲ πέντε τὸ πολύ...

—Ἔ, λοιπόν, πρέπει νὰ κάνουμε δυὸ ὡρῶν δρόμο μὲ τὴ βάρκα. Γι' αὐτὸ εἴστε ὑποχρεωμένοι νὰ ξεκινήσετε στὴ μία ἀπὸ τὸ στρατόπεδο. Σᾶς ζητάω μονάχα, ἐξοχώτατε, νὰ μ' ἀφήσετε ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ κοιμηθῶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες σας... Δὲν ἔχω καιμμιὰ δουλειὰ ἔξω.

—Ἀναπαύσου, Ἀνσέλμη, γιατὶ θὰ κουραστῆς πολὺ ἀπόψε...

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, μονάχα ὁ Γαβριὴλ ἀγρυπνοῦσε μέσα στὴ σκηνή...

Κατὰ τὴ μιὰ ξύπνησε ἀθόρυβα ἕναν-ἕναν τοὺς ἄνδρες του... Ὅλοι σηκώθηκαν ἀμέσως κι' ὁπλίστηκαν σιωπηλά. Ἔπειτα βγῆκαν ἥσυχα ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ τὸ στρατόπεδο.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν Ἀνσέλμη τὸν ψαρᾶ, προχώρησε τότε στὴν ἔρημη ἐξοχή, κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν. Κανένας τους δὲν μιλοῦσε... Δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ ἄνεμος ποὺ θρηνοῦσε κι' ὁ ἄνεμος ποὺ οὔρλιαζε...

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ συννεφιασμένη κι' οὔτε ψυχὴ δὲν φαινόταν πουθενά...

* * *

Τὴν ἴδια ὥρα μέσα στὸ Καλαί, κάποιος ἀγρυπνοῦσε ἀκόμα.

Ἦταν ὁ λόρδος Βέντγουορθ, ὁ κυβερνήτης... Δὲν εἶχε κοιμηθεῖ καθόλου πρὸ τριῶν ἡμερῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἔτρεχε παντοῦ ὅπου ἡ παρουσία του ἦταν ἀπαραίτητη.

Ἡ κούρασί του κι' ἡ ἐξάντλησί του ἦταν τόση, ὥστε νόμιζε πὼς μόλις θὰ ξάπλωνε στὸ κρεββάτι του ἐκεῖνο τὸ βράδυ, θὰ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος καὶ ὅμως ἕνας ἀόριστος κι' ἀφηρημένος φόβος τὸν κρατοῦσε ἀκόμα ἄγρυπνο.

Ἐν τούτοις εἶχε λάβει ὅλα του τὰ μέτρα. Κι' ὅμως ἔννοιωθε ἕναν κίνδυνο τρομερὸ, ἕναν ἐχθρὸ ἀόρατο νὰ πλανιέται γύρω του...

Ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς δὲν ἦταν μέσα στὴ σκέψι του οὔτε ὁ στρατάρ-

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ

Τώστριψε ὁ φιλαρᾶκος...

Ὅταν ἔφτασε ἡ κανονικὴ ὥρα, ὁ κ. Ἀλφρέδος Ζιτενὰ, ἰδιοκτήτης τοῦ γνωστοῦ καταστήματος «Μπαζὰρ Παριζιὲν», ἔκλεισε τὸ μαγαζί του καί, κατὰ τὴ συνήθειά του, πῆγε νὰ πάρη τὸ ὀρεκτικό του στὸ μεγάλο καφενεῖο τῆς πλατείας. Τὸ Πιτιβιὲρ εἶνε μιὰ μικρὴ κωμόπολις, σχεδὸν χωριό, ἔχει ὅμως πλατεῖα καὶ μεγάλο καφενεῖο.

Καθὼς περνοῦσε ἀφηρημένος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τραπέζια γιὰ νὰ πάη στὴ συνηθισμένη του θέσι, πές ἀπὸ ἀτυχία, πὲς ἀπὸ ἀφηρημάδα, πάτησε τὴν οὐρὰ τοῦ Σαντεκλαίρ, τοῦ ἀχώριστου σκύλου τοῦ κ. Προτεστόν, τοῦ μοναδικοῦ συντάκτου καὶ κατὰ συνέπειαν ἀρχισυντάκτου τοῦ «Φάρου».

Ὁ κ. Προτεστὸν σηκώθηκε ἀμέσως ἀγριεμμένος:

— Ποῦ τάχεις τὰ μάτια σου, ζῶον!... Ἠλίθιε!... φώναξε.

Ὁ καϋμένος ὁ κ. Ζιτενὰ τάχασε. Θυμήθηκε κατατρομαγμένος πὼς ὁ κ. Προτεστὸν εἶχε τὴν φήμη τρομεροῦ ξιφομάχου σ' ὅλο τὸ Πιτιβιέρ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε γιὰ νὰ βγάλη τὸ «Φάρο», πέντε χρόνια τώρα, δὲν ἐμονομάχησε οὔτε μιὰ φορά. Ὅλοι ὅμως τὸν ἔτρεμαν ἀκούγοντας τὰ κατορθώματά του καθὼς τοὺς τὰ διηγόταν ὁ ἴδιος. Κόσμο καὶ κοσμάκη εἶχε σουβλίσει καὶ πετσοκόψει, κατὰ τὰ λεγόμενά του.

— Σᾶς... Σᾶς ζητῶ... συγγνώμη... χίλιες φορὲς συγγνώμη... τραύλισε ταπεινὰ ὁ κ. Ζιτενά. Δὲν... δὲν τὸν εἶχα δεῖ τὸν κύριο... τὸ σκύλο σας... συγγνώμη...

Σὰν νὰ τὸν ἀγρίεψαν περισσότερο τὰ λόγια αὐτά, ὁ κ. Προτεστὸν σηκώθηκε ἀπάνω καί, παραμερίζοντας τὴν καρέκλα του, προχώρησε ἀπειληκτικός.

— Δὲν εἶδες;... Δὲν εἶδες, εἶπες;...

Καὶ ὅμως εἶνε κοτζάμ' σκύλαρος, βρὲ βλάκα!... Δὲν εἶνε καμμιὰ μυγα!...

— Ναί... ἔχετε δίκηο... βέβαια ἔχετε δίκηο... μὰ νὰ... καταλαβαίνετε... ἤμουν ἀφηρημένος...

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ἐξηγήσεις αὐτὲς πείραξαν ἐξαρετικὰ τὸν κ. Προτεστόν, γιατί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, κατάφερε δυὸ ἠχηρότατα χαστούκια στὰ μάγουλα τοῦ ἀτυχοῦς κ. Ζιτενά.

— Καὶ τώρα, κύριέ μου, ἐπρόσθεσε κατόπιν, ἂν ἔχης φιλότιμο καὶ δὲν εἶσαι μασκαρᾶς, ξέρεις, ὑποθέτω τί σοῦ μένει νὰ κάμης.

* * *

Τὸ Πιτιβιὲρ εἶχε καὶ καθηγητὴ τῆς ξιφασκίας, τὸν κ. Κοτινιάκ.

Τί τοῦ εἶχε συμβεῖ τάχα τοῦ κ. Κοτινιὰκ καὶ ξύπνησε ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὲ τόσο ἄσχημο κέφι; Καμμιὰ αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσι; Ὄχι, γιατί ὁ κ. Κοτινιὰκ δὲν εἶχε ποτὲ τὸν καρδιά. Στενοχώρια χρηματική; Οὔτε κι' αὐτό, γιατί ἦταν γνωστὸ πὼς εἶχε λεφτά. Ὁποσδήποτε ξυπνώντας εἶπε μὲ ἀηδία:

— Φτάνει πειά! Βαρέθηκα τὴ ζωή. Πρέπει νὰ τοῦ δίνω...

Καὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται ποιὸν τρόπο αὐτοκτονίας ἔπρεπε νὰ προτιμήση. Στὸ τέλος ἀποφάσισε... Πῆρε ἀπὸ τὴν ὁπλοθήκη του ἕνα ξίφος καὶ μὲ μιὰ λίμα ἄρχισε ν' ἀκονίζη τὴν αἰχμή του. Δέκα λεπτὰ τὸν ἀπασχόλησε αὐτὴ ἡ δουλειὰ κι' ὅταν τελείωσε, ἄφησε τὴ λίμα μουρμουρίζοντας:

— Αὐτὸ εἶνε!... Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει γιὰ νὰ πεθάνη ἕνας διάσημος ξιφομάχος σὰν καὶ μένα!... Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὸν πρῶτο βλάκα ποὺ θὰ μοῦ παρουσιαστῆ σήμερα γιὰ νὰ τοῦ κάνω μάθημα ξιφασκίας. Θέλει, δὲν θέλει θὰ μοῦ προσφέρη τὴ μικρὴ αὐτὴ ὑπηρεσία.

Ἔξαφνα ἡ πόρτα χτύπησε καὶ ὁ κ. Ζιτενὰ μπῆκε μέσα.

Ἀφοῦ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, ἔφτασε στὸ προκείμενο.

— Θὰ μάθατε ἴσως, κ. Κοτινιάκ, εἶπε, τὸ χθεσινὸ ἐπεισόδιό μου μὲ τὸν κ. Προτεστόν. Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ στείλω τοὺς μάρτυράς μου... Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν ἔχω πιάσει ποτέ μου σπαθὶ στὰ χέρια μου... Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μοῦ δώσετε ὅπως-ὅπως μερικὰ μαθήματα...

— Εὐχαρίστως, κ. Ζιτενά... ἀγαπητέ μου κ. Ζιτενά... εὐχαρίστως... ἀπάντησε ὁ ὁπλοδιδάσκαλος.

Ὁ κ. Κοτινιὰκ ἦταν ὅλος χαρὰ γιὰ τὴν εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν. Εἶπε λοιπὸν στὸν καινούργιο μαθητή του νὰ βγάλη τὸ σακκάκι του καὶ κατόπιν, παραδίδοντας τὸ σπαθὶ ποὺ κρατοῦσε, πρόσθεσε:

— Πάρτε τὸ παιχνιδάκι αὐτό. Μὲ τὸ δεξί... Ἔτσι... Καὶ τώρα πρῶτα-πρῶτα θὰ σᾶς μάθω τὴν ἔφοδον.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὅταν ὁ μαθητὴς ἄρχισε νὰ καταφέρνη τὴ στάσι—τὸ δεξὶ πόδι πενῆντα πόντους μπροστὰ ἀπὸ τ' ἀριστερὸ—πῆρε καὶ ὁ κ. Κοτινιὰκ ἕνα ἄλλο ξίφος καὶ στάθηκε ἀπέναντί του.

— Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου κ. Ζιτενά, ἂν θέλετε, προχωροῦμε ἀπὸ τὴν θεωρία στὴν πρᾶξι... Βαστᾶτε γερὰ τὸ ξίφος σας... Καὶ ὅταν σᾶς πῶ μάρς! θὰ ὁρμήσετε ἀπάνω μου... μὴ ξεχνᾶτε πὼς εἶμαι ὁ ἀντίπαλός σας αὐτὴν τὴ στιγμή... Λοιπόν... Μάρς!»

Εἶνε πάντοτε δυσάρεστο νὰ γίνη κανεὶς φονηᾶς χωρὶς νὰ θέλη. Ἀσφαλῶς ὅμως κανεὶς δὲν τάχασε τόσο ὅσο ὁ κ. Ζιτενά, ὅταν — ἑπτὰ δευτερόλεπτα μετὰ τὴν ἔφοδό του—ἀντελήφθη ὅτι δὲν εἶχε πειὰ ἀπέναντί του τὸν κ. Κοτινιάκ, ἀλλὰ τὸν μακαρίτη κ. Κοτινιάκ, σουβλισμένον πέρα γιὰ πέρα.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή!... Καλὰ τὰ κατάφερα, μουρμούρισε... Ἕνας μονάχα καθηγητὴς τῆς ξιφασκίας ἦταν στὸ Πιτιβιέρ... Καὶ ἴσα-ἴσα τὴν παραμονὴ τῆς μονομαχίας μου, τώρα ποὺ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ μερικὰ μαθήματα... Κατάφερα ὁ βλάκας μὲ τὴν ἀδεξιότητά μου νὰ τὸν σκοτώσω... Μπράβο μου... Καλὰ νὰ πάθω...

* * *

Ὑπάρχουν μερικὰ ἀτυχήματα ἀνεπανόρθωτα στὴ ζωή. Ὁ κ. Ζιτενὰ πολὺ γρήγορα ἀντελήφθη πὼς δὲν τοῦ χρησίμευε σὲ τίποτε ὁ μονόλογός του, πάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ μακαρίτη κ. Κοτινιάκ. Φόρεσε λοιπὸν τὸ σακκάκι καὶ τὸ καπέλλο του καὶ ἀφοῦ εἰδοποίησε τὸν θυρωρὸ γιὰ τὸ δυστύχημα, τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του. Κατέβηκε ὕστερα στὸ μαγαζί του καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζη κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, ἐξετάζοντας ἐκ νέου τὴν κατάστασι. Ἀφοῦ διέσχισε ἐπανειλημμένως τὸ διάστημα ἀπὸ τὸ τμῆμα «σκεύη μαγειρικὰ» ὡς τὰ «ὑποδήματα παιδικὰ» κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι, ἀφοῦ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ κ. Κοτινιὰκ δὲν ὑπῆρχε πειὰ ἄλλος καθηγητὴς τῆς ξιφασκίας οὔτε στὸ Πιτιβιέρ, οὔτε στὰ περίχωρα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ πάρη μερικὰ μαθήματα πρὶν ἀντιμετωπίση τὸν φοβερὸ ἀντίπαλό του, ἕνα μόνο μέσον τοῦ ἔμενε. Νὰ ἑτοιμάση τὸ ταχύτερον τὶς βαλίτσες του, νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Πιτιβιὲρ καὶ νὰ μὴ ξαναγυρίση ποτὲ πειά. Καὶ κίνησε πράγματι ν' ἀνέβη στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ πάρη τὴ βαλίτσα του, ὅταν ἔξαφνα εἶδε νὰ μπαίνουν στὸ μαγαζί του οἱ μάρτυρές του.

— Μωρέ, μπράβο σου!... ἄρχισε νὰ λέη ὁ πρῶτος μάρτυς. Μπορεῖς, ἀλήθεια, νὰ καυχηθῆς πὼς κορόϊδεψες ὁλόκληρο τὸ Πιτιβιέρ... Χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη ἔλεγες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ πὼς δὲν ἔπιασες ποτέ σου σπαθὶ στὸ χέρι σου... Καὶ τί μαθαίνει ὁ κόσμος σήμερα;... Ὅλος ὁ κόσμος, λοιπόν, ἔμαθε τὸ πρωΐ πὼς σκότωσες μὲ τὸ ξίφος σου... Ποιόν;... τὸν καθηγητὴ τῆς ξιφασκίας... ἁπλούστατα.... Μπράβο σου!... καλὰ μᾶς κορόϊδεψες!...

— Νὰ σᾶς πῶ καὶ τὴν ἀλήθεια, ἄρχισε νὰ λέη ὁ δεύτερος μάρτυς, ἅμα λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς αὐτό, πρέπει νὰ κρίνη μὲ ἐπιείκεια καὶ τὴν διαγωγὴ τοῦ φτωχοῦ τοῦ Προτεστόν. Βέβαια, ἔκανε ὥς τώρα σὲ ὅλους τὸν παλληκαρᾶ... Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ... Ἂν ἤμουν στὴ θέσι του, ὁμολογῶ πὼς θὰ δείλιαζα καὶ θὰ ἔκανα ὅ,τι ἔκανε κι' αὐτός...

Τί ἔκανε, λέει; Μιλοῦσαν γιὰ δειλία τοῦ Προτεστόν; Καὶ θἄκαναν, λέει, τὸ ἴδιο στὴ θέσι του;... Τί ἔκανε λοιπὸν ὁ Προτεστόν;

Διστακτικός, ἀλλὰ καὶ τρομερὰ περίεργος, ὁ κ. Ζιτενά, ἐρώτησε σχετικὰ τοὺς φίλους του.

— Πῶς;... τοῦ ἀπάντησαν μὲ γέλια. Δὲν τῶμαθες, λοιπόν, ἀκόμα;... Ἁπλούστατα, ὁ φίλος μας ὁ Προτεστὸν μόλις ἔμαθε πὼς ἐσούβλισες τὸν καϋμένο τὸν καθηγητὴ τῆς ξιφασκίας, ἑτοίμασε βιαστικὰ τὰ πράγματά του καὶ πρὸ μισῆς ὥρας τὸν εἶδαν ν' ἀνεβαίνη μὲ τὴ βαλίτσα του στὸ χέρι στὴ δευτέρα θέσι τοῦ ἐξπρές. Τώστριψε ὁ φιλαρᾶκος καὶ σίγουρα δὲν θὰ ξαναγυρίση ποτὲ πειὰ στὸ Πιτιβιέρ.

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή!... μουρμούρισε ὁ κ. Ζιτενά. Καλὰ τὰ κατάφερα!...

χης ντὲ Γκίζ, οὔτε οἱ ἄλλοι Γάλλοι στρατάρχαι ποὺ πολιορκοῦσαν τὸ Καλαί... Δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πρώην αἰχμάλωτό του, τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἐξμές. Ὁ λόρδος Βέντγουορθ τὸν ἔννοιωθε πολὺ κοντά του καὶ γι' αὐτὸ δὲν κοιμόταν...

XVI

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΑΒΥΣΣΩΝ

Τὸ φρούριο τοῦ Ρίσμπανκ ποὺ ἐξ αἰτίας τῶν ὀχτὼ πλευρῶν του ὀνομαζόταν κι' Ὀχτάγωνος Πύργος, ἦταν χτισμένο στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ τοῦ Καλαὶ κ' ὁ γρανίτινος ὄγκος του δέσποζε πάνω ἀπ' τοὺς βράχους, στοὺς ὁποίους σύντριβε ἡ θάλασσα τὰ κύματά της.

Ἡ θάλασσα λοιπὸν ἦταν ἐξαρετικὰ ἀγριεμμένη τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς 4ης πρὸς τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1558, κατὰ τὶς τέσσερες τὸ πρωΐ. Σὲ μιὰ στιγμὴ λίγο μετὰ τὴν ἀντικατάστασι τοῦ σκοποῦ τῶν 2—4 ἐπάνω στὴν ἔπαλξι τοῦ πύργου μὲ τὸ σκοπὸ τῶν 4—6, μιὰ περίεργη κραυγὴ ἀκούστηκε μέσ' ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν κυμάτων.

(Ἀκολουθεῖ)